

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 Mal 096536 22 GŽ

Novi Travnik, 31.05.2022. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija Suada Kahrić predsjednica vijeća, Senad Begović i Mirjana Grubešić članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja A.K., vlasnik obrtničke radnje „B.“ B., ulica, zastupan po punomoćnicima Esmi Husejnbegović i Safetu Rustempašić, advokatima iz Zajedničke advokatske kancelarije u Bugojnu, protiv tuženog advokat D.I. iz B.,, zastupan po punomoćniku Šabić Melhisi, advokatu iz G.Vakufa-Uskoplja, radi isplate duga, vrijednost spora 501,22 KM, odlučujući o žalbama tužitelja i tuženog izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Bugojnu broj 46 0 I 096536 20 Mal od 23.10.2021. godine, u sjednici vijeća održana 31.05.2022. godine donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalbe tužitelja i tuženog se djelomično uvažavaju, te se preinačava presuda Općinskog suda u Bugojnu broj 46 0 I 096536 20 Mal od 23.10.2021. godine tako da ista ima da glasi:

“Obavezuje tuženi da tužitelju na ime dospjelog duga za isporučenu toplotnu energiju, isplati iznos od 1.578,37 KM sa zakonskom zateznom kamatom i to kako slijedi:

- za mjesec januar 2017. godine iznos od 186,73 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana 15.02.2017. godine do konačne isplate,
- za mjesec februar 2017. godine iznos od 186,73 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana 15.03.2017. godine do konačne isplate,
- za mjesec mart 2017. godine iznos od 186,73 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana 15.04.2017. godine do konačne isplate,
- za mjesec april 2017. godine iznos od 186,73 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana 15.05.2017. godine do konačne isplate,
- za mjesec januar 2018. godine iznos od 186,73 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana 15.02.2018. godine do konačne isplate,
- za mjesec februar 2018. godine iznos od 168,06 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 15.03.2018. godine do konačne isplate,
- za mjesec mart 2018. godine iznos od 186,73 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 15.04.2018. godine do konačne isplate,
- za mjesec april 2018. godine iznos od 93,37 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 15.05.2018. godine do konačne isplate,

-za mjesec decembar 2018.godine iznos od 196,56 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 15.01.2019.godine, pa do konačne isplate, sve u roku od 15 dana od dana dostavljanja ove presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja, dok se sa viškom tužbenog zahtjeva tužitelj odbija kao neosnovanim. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.“

Obrazloženje

Pobijanom presudom obavezan je tuženi da tužitelju na ime duga po osnovu isporuke toplotne energije za period 08.02.2018. do 31.03.2019. godine isplati ukupan iznos od 644,76 KM sa zakonskom zateznom kamatom i to kako slijedi:

- za mjesec februar 2018.godine iznos od 168,06 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 15.03.2018.godine,
- za mjesec mart 2018.godine iznos od 186,73 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 15.04.2018.godine,
- za mjesec april 2018.godine iznos od 93,37 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 15.05.2018.godine,
- za mjesec decembar 2018.godine iznos od 196,56 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 15.01.2019.godine, pa do konačne isplate, kao i da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 538,00 KM, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja. Tužitelj je odbijen sa preostalim dijelom tužbenog zahtjeva u iznosu od 933,62 KM kao neosnovanim.

Protiv ove presude žalbe su blagovremeno izjavili tužitelj i tuženi

Tužitelj prvostepenu presudu pobija zbog, pogrešne primjene materijalnog prava i odluke o troškovima postupka. U bitnom navodi da je prvostepeni sud pogrešno primijenio odredbe Zakona o obligacionim odnosima kada je trogodišnji rok zastare računao od dana podnošenja uređene tužbe, a ne od dana podnošenja prijedloga za izvršenje. Ističe da je tužitelj dana 05.02.2020. godine podnio prijedlog za izvršenje u ovom postupku te da se od tada prekinuta zastara potraživanja tj. radi se o dugu za period od 01.01.2017. godine do 31.03.2019. godine. Navodi da je u dug uračunat i dug za januar 2017. godine budući da isti dospijeva na naplatu do 15.februara 2017. godine. Također navodi da je tuženi nakon podnošenja tužbe platio iznose za januar, februar i mart 2019. godine zbog čega je tužitelj i snizi svoj tužbeni zahtjev na iznos od 1.578,38 KM, ali da to nema utjecaja na uspjeh tužitelja u ovom sporu jer su isti plaćeni nakon podnošenja tužbe. Predlaže ovom sudu da preinači pobijanu presudu i u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev tužitelja i obaveže tuženu da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka i troškove za sastav žalbe u iznosu od 351,00 KM.

Tuženi prvostepenu presudu pobija iz svih žalbeni razloga navedenih u članu 208. ZPP-a, sa prijedlogom da ovaj sud uvaži njegovu žalbu, preinači prvostepenu presudu tako što će odbiti tužitelja u cijelosti sa njegovim tužbenim zahtjevom. U žalbi navodi da je prvostepeni sud povrijedio odredbu člana 8 ZPP-a, jer nije cijenio sve dokaze pojedinačno i u međusobnoj vezi, pa tako nije cijenio iskaz tužitelja i zapisnik od 22.02.2018. godine na kojem je konstatovana da tuženi ima razvedenu instalaciju za svoje grijanje na pelet, ali da je tužitelj ipak izjavio da ne zna da li je tuženi isto koristio, te u tom smislu analizira iskaz tužitelja navodeći da tužitelj nije dokazao da je tuženi koristio usluge grijanja. Nadalje u žalbi navodi da u spisu nema dokaza da je tužitelj ispostavljao račune tuženom za uslugu grijanja, a što je konstatirao i vještak finansijske struke u svom nalazu, a što prvostepeni sud nije obrazložio, iako je prihvatio u cijelosti navedeni nalaz vještaka. Također u pogledu troškova postupka tuženi navodi da prvostepeni sud prihvata vrijednost spora iz uređene tužbe tj. iznos od 2.079,57 KM, a ne iznos koji je naveden u prijedlogu za izvršenje tj. iznos od 4.040,27 KM, te shodno tome navodi da je tuženi uspio u sporu u procentu od 84 %, te je u tom procentu valjalo i dosuditi troškove postupka.

U odgovoru na žalbu tužitelj osporava sve žalbene navode tuženog i predlaže da se njegova žalba odbije kao neosnovana.

Nakon što je ispitao osporenu presudu u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je zaključio:

Žalba tužitelja i tuženog su djelomično osnovana.

Predmet konačno opredijeljenog tužbenog zahtjeva iz podneska – uređene tužbe tužitelja od 08.02.2021. godine je isplata neizmirenog duga za isporučenu toplotnu energiju u iznosu od 2.079,57 KM za period od 01.01.2017.godine do marta 2019 .godine, sa zakonskom zateznom kamatom od dana dospijeca svakog pojedinačnog iznosa pa do isplate kao i zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka.

Iz spisa proizilazi da je tužitelj protiv tužene 31.01.2020.godine podnio prijedlog za izvršenje radi prinudne naplate duga za isporučenu toplotnu energiju u iznosu od 4.040,27 KM. Prijedlog je podnesen na osnovu analitičke kartice (vjerodostojna isprava) i usvojen rješenjem o izvršenju od 05.02.2020.godine, a protiv rješenja o izvršenju tuženi je (izvršenik u izvršnom postupku) izjavio prigovor kojim je osporio potraživanje, nakon čega je izvršni sud shodno odredbi člana 50. stav 4. i 5. Zakona o izvršnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 32/03, 52/03, 33/06, 39/06, 39/09, 35/12 i 46/16), zaključkom od 07.07.2020.godine odgodio izvršenje do pravomoćnosti parničnog postupka, te naznačio da se prijedlog za izvršenje ima smatrati tužbom, te je ovaj parnični postupak proveden po uređenoj tužbi tužitelja (tražitelj izvršenja u izvršnom postupku) od 08.02.2021.godine.

Po prijedlogu parničnih stranaka provedeni su dokazi saslušanja tužitelja u svojstvu parničnih stranaka, provedeno je vještačenje po vještaku financijske struke Čiča Ermi, te je proveden dokaz uvidom i čitanjem pismenog nalaza i mišljenja vještaka financijske struke Čiča Erme broj 12/06 od 01.06.2021.godine, te su provedeni dokazi uvidom i čitanjem u ugovor o isporuci toplotne energije broj 753-2016 od 15.12.2016.godine, knjigovodstvenu karticu, šifra korisnika usluge 753 za period od 30.04.2013. – 15.10.2019.godine, izvještaj o promjenama i stanju sredstava broj 227 na dan 14.12.2018. godine, izvještaj broj 021 od 01.02.2018.godine, račun broj 753-0119, račun broj 753-0219 i račun broj 753-0319, uplatnica od 08.02.2021.godine na iznos od 501,22 KM, zapisnik o izvršenim radovima od 22.02.2018.godine, obavijest sa društvenih mreža o kvarovima na isporuci toplotne energije za februar 2019 i januar 2017.godine, obavijest sa društvenih mreža o poskupljenju toplotnih usluga sa 2,20 KM po m2 na 2,40 po m2 o kojem su kupci obavješteni preko dnevnih novina Avaz, obavijest stručne službe vijeća i stručne službe načelnika broj 02-49-01019-20 od 01.12.2020.godine iz čega se vidi da općinsko vijeće nije dalo saglasnost o povećanju grijanja po m2.

Imajući u vidu izvedene dokaze ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud pogrešno primijenio odredbe Zakona o obligacionim odnosima kao i odredbe o naknadi troškova postupka zbog čega je valjalo preinačiti prvostepenu presudu. Naime, pravilno zaključuje prvostepeni sud da je rok zastare za potraživanje tužitelja za navedeni dug tuženog tri godine shodno odredbi člana 374. ZOO-a, ali prvostepeni sud pogrešno zaključuje da je prekid toka zastare izvršen podnošenjem uređene tužbe od 08.02.2021.godine. Odredbom člana 388. ZOO-a je propisano: „Zastarijevanje se prekida podizanjem tužbe i svakom drugom povjeriočevom radnjom preduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim organom, u cilju utvrđivanja, obezbjeđenja ili ostvarenja potraživanja”, te imajući u vidu da je tužitelj prijedlog za izvršenje podnio dana 31.01.2020. godine to je prekinuo tok zastare za potraživanja od januara 2017. godine. Pri tom treba imati u vidu da je uz prijedlog za izvršenje priložena knjigovodstvena kartica korisnika usluge br. 753 kojom su bila obuhvaćena i potraživanja tužitelja iz ranijih godine tj. prije 15.10.2018. godine i to u iznosu od 3.342,49 KM, zbog čega se ne može prihvatiti stanovište prvostepenog suda da je nastupila zastara potraživanja za 2017. godinu, budući da su potraživanja tužitelja za 2017. godinu već bila obuhvaćena prijedlogom za izvršenje, a tužbom od 08.02.2021.godine tužbeni zahtjev je samo smanjen na posljednje tri godine od dana podnošenja prijedloga za izvršenje. Dakle, tužitelju je valjalo dosuditi potraživanja koja su nastala od januara 2017. godine pa do zaključno sa decembrom 2018. godine, budući da je nesporno da je tuženi naknadno tj. nakon podnošenja prijedloga za izvršenje -tužbe tj. 08.02.2021. godine platio naknadu za isporuku toplotne energije u iznosu od 501,00 KM za mjesece januar, februar i mart 2019. godine. Također ovaj sud je prihvatio žalbene navode tužitelja da mu treba biti obračunata naknada i za mjesec januar 2017. godine, jer navedeni mjesec nije

obuhvaćen zastarom potraživanje budući da je prijedlog za izvršenje podnesen 31.01.2020. godine.

Neosnovani su žalbeni navodi tuženog da prvostepeni sud nije pravilno u skladu sa članom 8. ZPP-a cijenio izvedene dokaze, tj. da tužitelj nije dokaza da je tuženi koristio usluge grijanje, pozivajući se pri tom na iskaz tužitelja saslušanog kao parnična stranka i Zapisnik o izvršenim radovima od 22.02.2018.godine u kojem se konstatuje da tuženi ima razvedeno svoje grijanje na pelet. Naime, evidentno tuženi nije koristio svoje grijanje na pelet sve do kraja marta 2019. godine, jer iz nalaza vještaka financijske struke nesporno proizilazi da je tuženi platio usluge grijanja za mjesec oktobar i novembar 2018.godine, i za mjesec januar, februar i mart 2019.godine, a što ukazuje da je koristio usluge grijanja tužitelja u periodu za koje je obavezan ovom presudom (jer u protivnom ne bi plaćao naknadu za grijanje u tom periodu), te su mu shodno tome i isporučivani računi za navedeni period od koji je samo neke plaćao.

Djelomično su osnovani navodi tuženog u pogledu odluke o troškovima postupka, dok su navodi tužitelja u pogledu odluke o troškovima postupka neosnovani. Naime, i prema ocjeni ovog suda vrijednost spora u ovom postupku iznosi 4.040,27 KM kako je to navedeno u prijedlogu za izvršenje koji se prema zaključku izvršnog suda od 07.07.2020. godine ima smatrati tužbom, te se ne može prihvatiti stav prvostepenog suda da iznos vrijednosti spora naveden u uređenoj tužbi od 08.02.2021.godine kada je navedena niža vrijednost spora od 2.079,59 KM predstavlja vrijednost spora na osnovu koje se obračunavaju troškovi postupka. Pri tom treba imati u vidu da iako je tužitelju dosuđen iznos od 1.578,37 KM, da je tuženi uplatio nakon podnošenja tužbe iznos od 501,00 KM na ime grijanja za mjesec januar, februar i mart 2019. godine, te da je ukupan uspjeh tužitelja u ovom sporu 2.079,37 KM tj. 51% u odnosu na prvobitno postavljeni tužbeni zahtjev (prijedlog za izvršenje). Odredbom člana 386 st. 2 ZPP-a je propisano: „(2) Ako stranka djelimično uspije u parnici, sud može s obzirom na postignuti uspjeh, odrediti da svaka stranka podmiruje svoje troškove ili da jedna stranka nadoknadi drugoj razmjernan dio troškova”, pa imajući u vidu da je uspjeh stranaka u ovom sporu podjednak, to je prema ocjeni ovog suda trebalo odlučiti da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Kako se radi o nepravilnoj primjeni materijalnog prava od strane prvostepenog suda, ovaj sud je po osnovu ovlaštenja iz člana 229. tačka 4. Zakona o parničnom postupku, preinačio pobijanu presudu na način kako je to učinjeno ovom presudom

Predsjednica vijeća
Suada Kahrić

